

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΣΤΗΡ ΚΑΙ ΙΣΤΟΤΗΤΗ

Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ

Ο ΗΛΙΟΣ

Ἐξουχὸς Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ

ἘΠΕΜΒΟΥΣ

Κ. Γ. ΒΑΦΕΙΣΑΝ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ, ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ ὑδρεύσεως τῶν πόλεων καὶ ἰδία τῶν Κυδωνιῶν : Ἀφορὰ Γ. Στρογγύλη—
 Ἐσώθη! (διήγημα) : Εὐρ. Δ. Τριανταφυλλίδου—Ὁ ἄγγελος τοῦ πόνου (ποίημα) :
 Στάσας Καρῆσκάκη—Πρωτότυποι ἱστορικαὶ μελέται : Ἀφορὰ Ἰ. Δ. Ἀποστολά-
 κη—Παρηκωτισμένος λόγιος : Σπ. Δὲ Βιάζη—Εἰς τὰς Κυδωνίας μὲ τὸ ἀερόπλα-
 νον (εὐθυμογράφημα) : Doré Remy—Ἀνωχὴ : Ἐρως (διήγημα) : Κ. Παχῆ—Χρο-
 νικά—Ὅπου Τέχνη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Φάρος τοῦ λιμένος Ῥόδου, Ἅγιος Νικόλαος

Θεόφιλος Καίσης

Ἡ θύρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (ἐν Ῥόδῳ)

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΒΑΧΑΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΨΙΛΙΚΩΝ
ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ**

Μεγάλη παρακαταθήκη Κοινά: Έλληνικών εις βαρέλια και φιά-
λας. Ρομί Αμερική, Ρομί Μαύρο Μπράνι, Όλα, ήδέποτα έ-
κλεκτά (liqueurs), Κρασιά Τονωτικά Αιζιτήρησις φιάλας. Γάλα και Φα-
ρίνα Νεοτλέ, Φωσφατίνη. Μεγάλη συλλογή, ειδών γραφείων, και σχολ-
είων. Μεγάλη συλλογή δελταρίων (Cartes Postales), πάμφθυνα.

Τò κατάστημα τούτο είναι τò μόνον που πωλεί όλα του τὰ είδη ό-
σα όσα ακολουθούν τò σύστημα έν τή **καταναλώσει τò κέρ-
δος.**

Και' αυτός μάλιστα παρελήφθησαν ειδή πρωτοφανή διά τήν πόλιν
μας, χάριν των έορτών.

Είς τò άνω πάτωμα έπιστηθή **πρόσκαίρον** τμήμα ψαλικών, και
θα πωληθούν σχεδόν δωρεάν, αγοράσις και' αυτίας τὰ έμπορεύματα
του κ. Γ. Ποδαριδου, και επειδή δεν είναι είδος του καταστήματος
θα πωληθούν όσα όσα. 9-12

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

& ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΣΤΡΑΤ. & ΝΙΚΟΛ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Διαρκής και πλοοία παρακαταθήκη
διαφόρων Κοσμημάτων χρυσών και άρ-
γυρών επιχρύσων και επαργύρων και δι-
άφορα είδη οικιακής χρήσεως, εις τιμές
έκτις συναγωνισμού.

Έν τώ αύτῷ καταστήματι κατασκευ-
άζονται κοσμήματα επί παραγγελία έ-
φάμιλλα των Εύρωπαϊκών.

Έργασία ήγγυημένη

Τιμαί λογικώταται

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ίδρυτής Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΙΝΤΑΙ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΗΤΑΙ Χ. ΚΟΝΤΕΛΑΝΗΣ & ΣΙΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῷ „ Ο ΗΛΙΟΣ „	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ „ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ.“ ΚΥΔΩΝΙΑΙ ΜΙΛΥΡΑΣΙΑ
--	--	--

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΜΕΝΟΣ ΔΕ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΥΔΡΟΛΟΓΙΑΣ

Β.

Α. Προβλέψεις του ύδατος. Το ύδωρ καθύλου και το και της επιφανείας της γης και το ύδωρ την γην ή εν τη γη ύδατον, έχει την άρχην και προέλευσιν του εκ των υδάτων των υπό διαφόρους μορφαίς, βροχής, χιόνος, ριζίζης κ.λ.τ. εκ της ατμοσφαιρας καταλιπόντων. Τούτων άνω και η ποσότης της εις έκαστον τόπον βροχής, έχει μεγάλην σημασίαν και σπουδαιότητα διά την υδρολογικην κατάσταση του τόπου έκείνου.

Το ύδωρ εκτελεί κανονικην τινα και άδιακοπον αιώως ειπείν κυκλοφορίαν μεταξύ της γης και της ατμοσφαιρας. Τα ύδατα της ατμοσφαιρας καταλιπόντων έπιφανείας των ωκεανών και των θαλάσσιων, των λιμνών και των τελεμαίων και των ποταμών, των μεγίστων ποταμών ύδατοπληρών, και κίονα εν γένει τα ύδατα του ήμισυ προβαλλόμενα και θερμαινόμενα ύδατα, εξατμίζονται βαθμηδόν και άδιακόπως υπό της ήλιακης θερμότητος και άφου καταλιπόντων έπι της γης τα ύδαθρα αυτών συστατικά, ανήρχονται εις την ατμοσφαιραν εν ειδει καθαρών υδρατμών, μέχρι των ανωτάτων αυτης σφαιραίων. Όταν δε η ατμοσφαιρα κορεσθή υδρατμών, άνω διά της επιφανείας ψυχρος συμπυκνωσάσιν αυτοι και καταπέσει ζαυότεροι του άφου, είτε καταλιπόντων ως ύδωρ εις την γην, ήνα και πάλιν εξατμίζομενον τούτο, άρχιση εκ νέου την μεταξύ ούρανού και γης άνωσιν αυτού κυκλοφορίαν, ως ορθως λέγει ο ποιητής:

«Εκ του ούρανού καταπέσει εις την γην ύδωρ άβυσσος και πάλιν εις την γην τα ύδατα ήβουται.»

Το εκ της ατμοσφαιρας ούτως εις την γην καταλιπόν ύδωρ έχει τριπλήν τινα τύχην. Έν μιν μέρος αυτού εξατμίζομενον άμέσως ανερχεται και πάλιν εις την ατμοσφαιραν· άλλο μέρος εις εις φάσ των υδάτων, εις τα ήμισυ και τοις ποταμούς, και η γίνεται άπ' εύθείας εις την θάλασσαν, ή τροχοδοσιέ τις εκ της επιφανείας της γης λιμνας, ενφ άλλο πάλιν μέρος εις εις την γην εύκολότερον η δια-

1) Vom Himmel kommt es,
Zum Himmel steigt es,
Und wieder nieder
Zur Erde muss es,
Ewig wechselnd! (Goethe)

κολότερον, αναλόως της διαχωρητότητος του ύδατος. Το εις την γην εισοειν ύδωρ προχωρεί εις το βάθος μέχρις ότου συναντήση άδιαχωρητα στεγανά κατά το μάλλον και ήττον στρώματα· έκει η σπυρατή σχηματίζον τις ύπογειούς δεξαμενάς, ή ύδρατιθήσοι, ή ήτοι ύπογειούς ακολουθών την κίονα του ύδατος.

Το ποσόν του ύδατος των δεξαμερών αυτών δεξαμερών άδιακόπως μεταβάλλεται διά της εισοής και έξοής των υδάτων και εξατμίζονται άρα μόνον εκ του ποσού της· ήτις τι μέρος καταλιπόντες βροχής, αλλά και εκ της συστοίσεως του ύδατος του μέρους έκείνου. Έάν το ύδωρ είναι πορεδες, λιμνιδες, διαχωρηται, ή έχη μεταξύ των περικομμένων βωγμής, τότε άφίγει να διαχωρηται μεγαλύτερα ποσότης υδάτων εν πλίην είναι σπυρατή, περικοδες ή άλλοι άδιαχωρητοι, τότε φυσικώς πιαστίον ύδωρ δύσκολως και άλιγότερον ύδωρ δύναται να παραλάβη και άν πλίην το μιν ύδωρ είναι διαχωρηται, κα δε ύδατα αυτού στεγανά σχημασι είναι έπιπλιν, τότε το ύδωρ το άπείον εισοει εις την γην άνωθεν, γίνεται λιθ των ύπογειών βωών, διαπεύγον ως εκ της κλίσεως του ύδατος, προς την θάλασσαν.

Το βάθος εις το όποιον εισοει το ύδωρ από το ύδωρ της γης είναι άριστολόγητον και έξαρτάται και πάλιν εξ αήτης της ψύσεως του ύδατος. Ένιστε δε ύδατων αυτών δεξαμενάς είναι λίαν έπιπλιν, άλλοτε δ' εύρίσκονται εις μέγα βάθος. Το ύδωρ άνωσικουσι σπυρατά εις άίγια μέτρα, πλην δεν είναι και πάντα παραδειγματα φυσίκοι (όπως άριστολογικών) των υδάτων το βάθος ποσειλλει, μεταξύ πεντακοσίων και ριζών μέτρων. Πολλούς υπό το ύδωρ το βάθος ή κοιλίδες τινός, εύρίσκονται πλείοτερι άλλοτελλήλα στεγανά στρώματα, δυκοποθέμενα άνω ύδατορα τινάσιν, έκιστοιον δε τούτων των ύδατορών σπυρατίων ποσειλλει και διαφέρει ποσότητος και πύσεως ύδατος. Τα εις μικρόν βάθος εύρισκόμενα ύδατα δεν είναι πνεύματος καλής ποιότητος, διότι τα κοιλία ύδατα είναι πολύ πλησιον του ύδατος, ενφ τα βαθύτερον κείμενα ύδατα, έξιστάμενα φυσικην καθαρίαν μέχρις ότου φθάσουν εις το βάθος άσιν άνω πάντοτε καλύτερας ποιότητος. Υδατα φυσίκοιμενα εκ βαθύτερον στρωμάτων έχουν και μεγαλύτερον πύσιν και όχι μόνον ανερχονται μέχρι της επιφανείας του ύδατος, αλλά και πλείους φθάνουσι εις μέγα ύψος το ύδωρ, όπως εκ εις το άριστολόγη φυσίκοι άλλοτελλήλα.

Η άφθονία του ύδατος ύδατος τούτου τινός και ο πύσιν των υδρατοθηρών αυτού,

εξαρτάται μιν και ή το την ύδατιν του ίδιου, πλην και έτερα παράγοντες συντίθενται εις τούτο. Εις των παραγόντων τούτων είναι και το καταπέσειν του ύδατος. Έάν τα ύδατα τούτου τινός, και οι λόφοι ή οι γαίαι εν γένει αι μη άνωμενα να καλλιεργηθώσι και εις ούδην καταλλήλα ειρή δια δόση, και κοιλία τούτοι εύρίσκουσι πολλή περί ήμισυ—άποφύλασιν, δι' έκαστης η πικροτής των δένδρων και των θύμων αυτών, καθός τούτο φυσικός και άστυγώς συμβαίνει παρ' ήμιν, τότε εν εκ των κορών των έπιπλινθούτων την άποφύλασιν κίονα του ύδατος είναι και η έπίπλιν των υδάτων του μέρους έκείνου. Διαι, άνω μιν το ύδωρ είναι δύσκολως, τότε οι ριζαι των δένδρων και τα πύσιντα ημίση, σχηματίζουσι καταλλήλον έπίπλωμα, συγκρατούσι και δεν άφίνοσι να παραπέσουν από των υδάτων τα χάματα του ύδατος, κα δε κοιλίατων ύδατος παραμένει και βαθμηδόν άποφύλαται υπό του στρώματος τούτου της γης και εισέρχεται εν το ύδατι διά των φυσικών αυτου φυσίμων σχηματίον τις έποσειας υδροκοθήσοι. Όλος όμως τούτοντιον συμβαίνει άνω το ύδωρ άποφύλαται τότε τα χάματα παραπέσουν από των βροχών, το ύδωρ άποφύλαται του έπιπλωμάτος του, τα περικοδες μέρος του ύδατος έφίγει εις την έπιφανείαν, κα δε κοιλίατων ύδατος άνωσικουσι καταπέσει προς την θάλασσαν, διότι ούδην πλίον το άνωσικουσι, ούδην το συγκρατεί, κα δε ύδωρ κοιλίατων άνωσικουσι.

Πλήν και κατ' άλλων τρέσον διά την αυτην αίτιαν καθίσταται τα άποφύλασιν ύδατος άνωσικουσι. Μεταξύ ήλι. του άνωσικουσι ύδατος και της έπιφανείας της γης, σχηματίζουσι συγκρατούσιν εις δυο τριγώνιδων λεπτοτάτων σπυρατίων, δι' ών μεταφέρουσι η έσωτερική της γης ύγρασία προς την επιφανείαν αυτης. Έάν λοιπόν το ύδωρ είναι ριζιόν, τότε άπ' εύθείας προσβαλλόμενον υπό των ήλιακών ακτίνων, καταπέσει και περικοθείται, ή δε ύγρασία αυτού εξατμίζομενη άποφύλαται υπό της ατμοσφαιρας, και η άποφύλαται αυτού παραφέρει μέχρι των ύπογειων υδάτων τα όσα και ταύτα έλιπούνται· έάν δε άπ' εναντίας το ύδωρ είναι καλλιπόμενον από δένδρα ή και άλλους έπι θύμων, διότι και ούτοι είναι πολύ χρησιμοι, τότε οι ήλιακοι ακτινες άλιγότερον το προσβαλλουσι και ούχ άπ' εύθείας, ή δ' έπιπλιν και άποφύλαται γίνεται πολύ βροδυτέρα και το ύδωρ διαμένει εν τη γη, κα δε εις ύδατα πύσιντος του μέρους έκείνου είναι μεγαλύτερος.

Αναγκασόμεθα να ένδειξησομεν έκει του ζήτηματος της φυσίκοις και διαπίσεως των μη καλλιεργησιμων γαιών, έχοντες πρυσίκοις τα ύδατα των τόπων μας.

Όταν βλέπομεν τους λίγους ήμισυ βαθμηδόν άποφύλασιντος λόφους και τα γιανία βουνα κοιλίαταμενα το θύρος από του ήμισυ και άποφύλαται πύσιν έσωτερικής λιμνιδος διατι

παραπονοίμεθα διά την λιγυδρίαν. Εις τι χρησιμεύουσι τα παρίκοι, όταν ούδην ποιούμεν προς διάρθωσιν της καταστάσεως αυτης; Διαι μας φαίνεται περίεργον ότι και το μέγα μας δεν είναι πύσιντα εις ύδωρ, και πόθεν άνωμενομιν και κου θέλομεν να έφωμεν το ύδωρ.

Είναι σήμερον πλίον άνωμενομίνθητον ότι τότοι άποφύλασιντος άποφύλασινθητον. Ταύτα παρίκοι άφίνοται όχι μόνον από τα μέγα μας αλλά και από την εύφύλην άκόμη, από έκει ήλι. ότου τόση και τόση φροντίς λαμβάνεται διά τα δόση, (*) όση ήμας από εκ' άποφύλασιντος κα φυσίκοιμεν δύνημεθα. Έδω εν συντόμω μεταξύ άλλων τι λέγει ο κ. Mücke (Waldhege u. Waldpflege) περί των δασών:

«Θερμότης και ψυχρος, άνωμιν θερμοί ή ψυχοί, μεταβάλλονται και άποφύλαται την έπιπλιν αυτών έπίπλωσιν διά του προσβαλλόντος δόσης. Απ' εναντίας εις τα άποφύλασιντος έπίπλωσιν οι πικραι, ή ριζαι και το βροχών των ήλιων έφωμενομίνθητον, το ύδωρ των βροχών και χιόνων το όποιον άλλοτε υπό την προστασίαν των φυλλομάτων των δένδρων έκρατείται και παραλαμβάνεται υπό του ύδατος, παρως διαφεύγει και ούχ σπυρατις έχει καταστραφικώς σπυρατις. Πικρά πικρα έπίπλωσιν αυτην, προς έπιπλινθησιν δε παραχρημάτων προσβαλλόμενον εργαζομενα σήμερον άνωσικουσι Κράτη. Σήμερον η μεγίστη σημασία του δόσης διά την ήλιων άλλων των ζωικών άνωσικουσι, διά την γονιμότητι και παραγωγήν του ύδατος και κατ' συνέπασιν διά το ύλικόν άκόμη σήμερον του ήμισυ και του Κράτους φυσίκοις άνωμενομίνθη.»

Και όχι μόνον εν εύφύλη άνωμενομίνθη ή άλιθησιν αυτη, αλλά και παρ' ήμιν. Η άνωσικουσι και άνωσικουσι των περί ήμισυ λόφους, ήν άνωσικουσι από ήμισυ το άνω. Σήμερον, έπιπλωσιντος σήμερον τη ένδειξη μέριμνη του Σχολικού Άγροκοήσιον. Το έργον τούτο άνω το Σχολικόν Άγροκοήσιον, έπιπλωσιντος μιν και υπό του ήμισυ, άνωσικουσι, και δι' ο άκόμιντος έφίγειται, είναι παντός έπίπλωσιντος και δειται της έπιπλωσιντος και άνωσικουσι παντός πολιτου. Δεν όρασι να άνωμενομιν τα πάντα παρά των άριστολογικών και αυτοίς πάντοτε να έπιπλωσιντος ως συνέπασιν συμβαίνει παρως εις περιστάσεως ως την περικοθων, όλοι να γινόμεθα άριστολογικουσι· δεν όρασι να έφωμεν από εκ' όσαι και ούρα και άνωσικουσι κοιλίατων έφωμεν, αλλά και διά λόγων και έφωμεν και πύσιντος να προσπαθήσομεν να έφωμεν αυτό εις άπείον άφωμεν. Η άνωσικουσι ήδη άνωσικουσι των περί λόφους και γαιών μεγάλως θέλει ένδειξησιν έκει της υδρολογικης καταστάσεως της πόλεως μας.

(*) Στοι. Α. Α. Η φυσίκοις ύδατων πύσιντος και φυσίκοις έπιπλωσιντος, άνωσικουσιμενον έφωμεν από του ήμισυ και τελεμαίων Σχολικουσι, άνωσικουσιμενον άνωσικουσι γίνεται παρά Σχολικουσι ύδατος.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΕΞΩΘΗ!

Τὸ ἴδιον ἔστιν ἕνα τίτλον διήγημα τοῦ ἐν Ἐργασίᾳ κειμένου Συναστῆσαν μου. Ἡ Τριανταφυλλίδου διακρίσκει αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ὀνόματος ἰσοδυναμίας ἐπιπέδου. Συζητούμενος τὸν φέρεται πρὸς τὸν φιλοπόνητος τῆς Μοῦσας ἀφαιρούμενα.

Χαρά! καὶ χαρά μεγάλη ἀπέφη στὸ πλοῦσι-
στέπυτο. Ἡ αὐλὴς, ἡ σάλας, τὰ σαλόνια,
ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, λαμπροκοπού, ἀπὸ
πάστρα, ἀπὸ φῶς, ἀπὸ στέλιον καλλιτεχνι-
κό, ἐπιβλητικό. Σὲ κάθε παράθυρο, ἐν κά-
θε γωνία, δεξιὰ, ἀριστερά, ἀνδοξοδομοί καὶ
καλαθόκια μὲ διάφορα ποικιλόχρωμα λου-
λοῦδια. Κρίνοι, τρεκντάφυλλα, λαλίδια, με-
νεζίδες ἔλα θαρραί καὶ ἀγωνίζονται ποὺ θὰ
δώσῃ πρὸ γλυκερῆ, πρὸ μεθύσιον, μωρο-
δία: θαρραὶ κανεῖς πῶς νοιώθουνε τί βέλο
παίζουσα στὴν ἀποφινὴ ἑρτη τοῦ πλοῦσι-
στέπυτου. Ἰγυρήτριες ἑλοκάθαραι μπρινο-
στέπυτου καὶ ἀκατάπυστα σιάχουν καὶ
κάτι, τοποθετοῦν τὰ ἀνθὴ ποὺ διαρκῶς στέλ-
λουν οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς, οἱ γείτονες γιὰ
τιμὴ τοῦ «γυροῦ» ποὺ ἀρραβωνίζεται ἀπόψε.
Ἡ μητέρα του καθιστοῦ βραδύσασα μὲ τὴ
ἐπιβάλλον μεγαλειότη, ἐτοιμασθήκει ἀπὸ
νωρίς. Ἐβλάει ἐκεῖνο τὸ μαυρὸ της μετα-
ξωτὸ φόρεμα μὲ τὴν μακρὰν οὐρά, καὶ τὸ
ἡγεμονικό της παράστημα τὴν κάμνει, ἂν
καὶ εἴναι, ἀκόμη ὀρειοτέρα. Πηγγαίνει καὶ
ἐκεῖνη, ἐπιβλέπει, δίδει ὀδηγίας, διαταγὰς.
Ἀπόψε ἀρραβωνίζεται τὸ μοναχὸ της παι-
δί, ὁ μοναχικός της γυρὸς. Νάτος δά! κα-
ταθήκει. Ἐτοιμος. Μορφή ἐθνετική, ἀγγε-
λική. Ἡ ἡλικία βραδύσασα. Ἐἴναι νέος σπά-
κος γιὰ τὰ πολλὰ του προτερήματα καὶ
τὰ κατὰ του φυσικά. Ἡ καρδιά του εἴναι
κάτι παραπάνω κ' ἀπὸ δαμαντόνα καὶ ἔ-
χει ἕνα σέβας στὴν μητέρα του! Μόλις τὴν
ἀντίκρουσε, ἐτραξε αἷμα τῆς, στάθηκε μπρὸς
τῆς μὲ τὸ μεγαλειότερο σεβασμὸ καὶ κάμνον-
τας μὲ ὑπόκλιον.

—Μητέρα μου μὲ τὴν εὐχὴ σας, τῆς

λέγει καὶ τῆς φίλει τὸ χεῖρ ἐνὸς ἐκείνης
τὸν φίλει στὸ μέτωπον. Καὶ καθὼς τοῦ εἶ-
πε. «Παιδί μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ
καὶ τῆς Παναγίας,» εὖθις δάκρυα κρυφά,
κρυφά, μέσα στὴν ταραχὴ, στὴ λαχτάρα
τῆς συγκινήσεως, ξεγλύστρισαν ἀπὸ τὰ μά-
τια τῆς, ἀνέκυαν τὸ ἀρχοντικό πρόσωπον,
καὶ κρύφθηκαν μέσα στὸ μορσομένο μαιδιά.

—Ὅλα ἔτοιμα μητέρα!

—Ὅλα παιδί μου. Ὅλα.

—Νὰ εἰδοποιήσωμε λοιπὸν εἰς τῆς Νί-
νας πῶς εἴμεθα ἔτοιμοι.

—Παρατὸν παιδί μου, ἐφρόντισα.

—Σας εὐχαριστῶ πολύ μητέρα.

Ἡ μητέρα ἐξηκολούθησε τὴν ἐπιστολο-
στέπυτου τῆς ἐνὸς ὁ Φαῖθων μπῆκε μέσα στὴν σά-
λα πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶς καὶ μωρο-
δία: στάθηκε ἔμπρὸς στὴ μεγάλη ἐλασι-
γραφία τοῦ πατέρα του, ποθαμένο πριν ἀ-
πὸ πολλὰ χρόνια, καὶ μὲ τὴν σὴν μεγάλη
εὐλάβεια ζήτησε τὴν εὐχὴ του...

«Καθήμεναι μου πατέρα...» δὲν ἀτελεί-
μοσε τὸ στοχασμὸ του γιὰτὶ ἀπότομο κτύ-
πημα στὴ θύρα τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ. Ἦνοιξε
ὁ ὑπηρετῆς. Ἐνας νέος μπῆκε μέσα. Τὰ βου-
χὰ του τὸν φανεροῦν νέον πτωχόν. Μὰ καὶ τὸ
πρόσωπόν του χλωμό.. ἀδύνατον.. Τὸ εἶμα του
καὶ τὸ βλέμμα του ἀβέβαιο. Σὲν ἀρρωστος
φαίνεται, σὲν πολλὸ πολλὸ κουρασμένος...
Χαμογελοῦσε, μὰ καταλάβαινε κανεῖς πῶς
ἐκεῖνο τὸ γέλιο, ἴσον γέλιο φοβικῆς τα-
ραχῆς. Καὶ ὁμως μόλις τὸν εἶδε ὁ Φαῖθων
λαὸς καὶ ἐχάρηκε παρὰ πολλὸ γιὰτὶ ἀμέ-
σως ἀφῆκε τὴν συλλογὴ καὶ τρέχοντας κατ'
ἐπάνω του.

—Καλὸς τὸν ἀγαπημένο μου φίλιντὸν εἶπα.

—Καλὴ σου ἐσπέρα Φαῖθων.. Ἐνας ἐγ-
χας, σὲν ἐγῆρας φθισικός τὸν ἔκοψε. Ὁ ὑ-
πηρετῆς ἀμέσως ἔπῃρε τὸ καπέλλο του καὶ
τὸ παλῆ τοῦ ἐπανοφόρου, καὶ ὁ Φαῖθων τὸν

παρουσίασε στὴν μητέρα του ὡς «τὸν ἀμι-
στον μεταξὺ τὸν φίλων του.» Ἐκαμα
μὲ βραδύ ἀπόκλιον καὶ ἀφ' οὐ μίλησαν λί-
γο οἱ τρεῖς. —Πάμε Νίκο, τοῦ εἶπε, νὰ κα-
θίσωμε λιγάκι μέσα. Μοῦ φαίνεται σὲν
κουρασμένος... θαρραί πῶς εἶσαι ἀρρωστος.
Μήπως ἔχεις τίποτε; Ἀπόψε ποὺ σὲν ἔ-
λα χαρῶμένο... ἐμλητικό, σὲν ἔγινε ἀλλοι-
ώτικος τὴν ἰσχυροῦ κατῆ. Γιὰτὶ εἶσαι
χλωμός; Ἐ; Τί ἔχεις;..

«Ἀχ... καὶ τί δὲν ἔχω...» εἶπε μέσα
του καὶ ἐπῆξε τὸ δαθὸν τὸ ἀναστενάγμα
μέσα στὰ στήθεκα του τὰ σάπια.

—Τίποτε φίλε μου τίποτε εἶπε ὁμοῦ δυνά-
τὰ προσπαθώντας νὰ γαλάσῃ. Μὰ τί γέλιο.
Ἡ ζωγραφία τοῦ πόνου, τῆς ἀπαισιῆς.

—Τίποτε εἰ. καθόλου τίποτε..

Ὁ Φαῖθων, μὲ τὴν χαρὰ τῆς ἀρραβωνίας
του τὰ ἔβλεπε ἔλα βέβαια τρυγῶν του καὶ
μὲ δλη τὸν τὴν ἀγαθὴ καρδία προσπαθῶσε
νὰ κάμῃ ἀστία σὲν πρὸ πολλὸ ἀγαπημέ-
νο του φίλιν.

—Ζουλεύεις Νίκο.

—Ἐγώ;

—Ναί! Σὸ!

—Ἐγὼ νὰ ζουλεύω γιατί μὲ ποῖν;

—Ζουλεύεις μ' εἴμενα.. Νὰ εἴς μέσα
σου, νὰ γινόμενε καὶ ἡ δική μου ἀρραβωνία
ἀπόψε... Ἐ; Τὸ εἶρηκα!

—Καθήμεναι Φαῖθων... ἀφῆκε με...

—Ἐλα, κατεργαράκο, θαρραί πῶς ἔ-
χεις κλειδαριά στὸ στήμα σου. Μήπως κα-
νένας ἐρωτας...; Ἐ! Ἐ! λέγα μου...

—Μὴ μὲ πληγῶνεις περισσότερο Φαῖθων!
Καὶ τὰ μάτια του θελά ἔγιναν κατακόκκινα
ἀπὸ στενοχώρια.

—Μὰ ἐπαρμένο, θὰ μοῦ εἴπῃς! Καὶ ἐ-
παρτὴ ὁ Νίκος δὲν μίλησε μόνον καταβρα-
σε τὸ κεφάλι του, ὁ Φαῖθων ποὺ ἔλα τὰβλα-
πε ἀπόψε βέβαια ἐξηκολούθησε στρέφοντας
τὴν ἐμλία.

—Νίκο μου! Ἀπόψε εἶμαι εὐτυχής. Πα-
ράπολιν εὐτυχής. Ἠγάπησα πολλὸ καὶ ἠγα-
πήθημ πρὸ πολλὸ. Πέρω σὺντροπον γιὰ δ-
λον μου τὸν δῖον ἐκείνη πρὸ ὄνειρουμένου-
να, ἐκείνη ποὺ ἀπ' ἀρχῆς ἠγάπησα, ἐκείνην
ποδοχωρῆς αὐτὴν δὲν θὰ ζῶσα. Μὰ ἐνοεῖς φίλε
μου Νίκο; Εἶμαι εὐτυχής! παρὰ πολλὸ εὐτυχής.

—Καὶ εἶθε πάντα νὰ εἶσαι! πατάχτηκε
ἐκεῖνος. Ἀχ.. δὲν ἔχει φοβερῶτερον πράγμα
ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

Σάπια ἕνα λεπτό. Συλλογιζόταν.

Ἐπειτα ὁμοῦ πέρνοντας ἕνα ὕφος ἀγριο,
μοσαρκώθηκε στὰ πόδια του, ἔπαυσε μὲ τὰ
κρῆα τῶν χέρια τὰ χέρια τοῦ Φαῖθωνος
καὶ μίλησε δυνατὰ, μὲ πόνον... μὲ μυστή-
ρια... μὲ δυνάμι... γιατί τὰ λόγια τῆς εὐ-
τυχίας τοῦ φίλου του τὸν τάραιαν. Πῶς
ἀπότομα γιὰ πῆσαν σ' ταῦτά αὐτοῦ τοῦ δου-
τοχιομένου κορμῶν!

—Φαῖθων! Ἀγάπα τὴν ἀφ' οὐ σ' ἀγα-
πῶ.. Φαῖθων γιατί τὸ πράγμα εἶσαι εὐ-
τυχής... παρὰ πολλὸ εὐτυχής. Ἀφ' οὐ σ'
ἀγαπᾷ γίνου θυρία γι' αὐτὴν, γίνου τὸ πᾶν
γι' αὐτὴν, ἀγάπα τὴν, λάτρευέ τὴν, μὲ δ-
λη τὴν δυνάμι σου, μὲ τὴν ζωὴν σου, μὲ
τὸ πᾶν ἀγάπα τὴν Φαῖθων ἀφ' οὐκ' αὐτὴ σ'
ἀγαπᾷ, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ κ' ἐγὼ ἔ-
χω ἕνα ὄμοιο καρμὴν μέσα μου καὶ δ-
μοος... Στάθηκε ἀπότομα γιατί μέσα στὴν
ταραχὴ του σὲν νὰ ματάνωσε ποὺ ἔβλεπε
νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν ἐρωτὰ του, ἐρωτὰ,
ποὺ γιὰ πρῶτην φορά ἔκουσε ὁ Φαῖθων
ἀπόψε. Ἀναστενάξαι βαθεῖα! σὲν δρῶσι τρέ-
χανε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ κλάμμα· τὸ πρό-
σωπὸ του ἦταν κίτρινο σὲν λαμόν. Πρῶτη
φορά ὁ Φαῖθων τὸν ἔκουσε νὰ μιλήτῃ τόσο
ἀλλοιότικα. Ἐκάθισε καὶ γέρνοντας τὸ
κορμὶ του πάνω σ' ἕνα κάθισμα ἔχωσε τὸ
πρῶτωπὸν του μέσα στὰ χεῖρά του καὶ ἔκλαιε
σὲν μωρό..

—Νίκο! Τί ἔχεις; Ἠθώρσι τρέμοντας.

Καὶ μὲ τὸ ἴδιο του ἐκείνου ὕφος ἐξαναση-
κόθηκε.

—Ἀχ... τοῦ εἶπε μὲ πόνον φυχῆς, ἀγ-
καλιάζοντας αὐτὸν ἀπὸ τὸ λαίμ.

Ἀγαπᾷ! μὲ δὲν ἀγαπῶμαι! ἀγαπᾷ, ποὺ
μέχρι μανίας φθάνει ἡ ἀγάπη μου, καὶ δ-
μοος ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃ εἰς δ,τι σὲ
κατάρθωσας ἀπόψε, ἀλλὰ οὔτε χαμόγαλο...
οὔτε προσοχή... οὔτε βλέμμα. Ἀγαπᾷ πτω-
χὸς ἐγὼ μὲ κέρη πλοῦσιον χωρὶς αὐτὴ νὰ
τὸ εἶρη.. Ἡ κακομοιριά μου, ἡ φτώχεια
μου μὲ παθαίνουν... δὲν τολμῶ νὰ πίσω
μπροστὰ τῆς νὰ τῆς ζητήσω καὶ τὴν προσοχὴ
τῆς, γιατί ἀνάκαμιν κάτι τέτοιο, εἰ εἶμαι φίλος
μου ἔββας πῶς θὰ περιπαχηθῶ, πῶς ἀντι-
οικτιον θὰ εἶρω τὸ μικρότερον καὶ τὸ εἰρω-
νικώτερον γέλιο... γέλιο ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ
τὸν θάνατον... Φίλε μου, ὁ πόνος μου εἶναι
μεγάλος! μοῦ κατέστραψε τὴν ὑγεία μου· ὁ
θάνατός μου εἶναι κοντά. Τὸν ἀισθάνομαι!

ΕΥΧΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Γνωρίζετε ἄν δὲν θέλω νὰ ἔχω ὑποχρεώσεις εἰς σὺς δόξα. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ εὐχυμογραφήματός μου « ἐκ Κυδωνίων τὸ φῶς » (φρλ. 56) παρακάλλω τὸν κ. Φωμόπουλον νὰ μοῦ ἀποδείξη ἐν θέμα τὸ ὅποιον νὰ πραγματοποιῶ εὐχυμογραφικῶς κατὰ τὴν ὑπόθεσίν του. Συναπῶ τούτων τμήμα τὴν ἔξῃ ἐπιστολήν:

Ἀγαπῶν Κ. Φωμόπουλε.

Μοῦ Στείλετε ἄρα Δι' εὐχυμογράφημα. Ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι πρὸς εἰς μουσικῶν, οὐκ ἀρραβανιστῶν νὰ πραγματοποιῶμαι ἐν μουσικῶν. Διὰ τούτου ἄλλοι γράφωσαν ἀριστία θέματα εἰς τὸ μέγεθός σου.

Ἰστορία μου ἀγαπῶν
Δι' Φωμόπουλε.

Ἐπιθυμῶν νὰ ἐυχαριστήσω τὸν ἐπιτολογράφον, ἐκλήθητι διὰ τὸ καταλληλότερον θέμα θὰ ἦτο νὰ πραγματοποιῶμαι περὶ τῆς δημοσίας μουσικῆς κινήσεως ἐν Κυδωνίαις.

Ἐπέβην, λοιπὸν ἀεροπλάνου καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐβρέθητι εἰς τὰς Κυδωνίας.

Ἦλθον, εἶδον, καὶ... ἔγραψα, χωρὶς νὰ μὲ ἐννοήσῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ λάβῃ κανεὶς γνώσιν τῆς ἀφελείας μου!

Ἦχοι ὀργάνων μὲ προσεῖλκον ἀμέσως εἰς κάποιον Καφετεῖον, τὸ ὅποιον ἐπιληροφρηθῆναι διὰ εἶναι τὸ τοῦ κ. Κανέλου ἢ μουσικῆ ὁμάς τοῦ κ. Σ. Βασιλείου εὐρίσκατο εἰς τὸν μεγαλειότερον μουσικὸν ἐνθουσιασμόν της. Ἐκάθησα, ἐπῆρα ἓνα καφέ, καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὴν μουσικὴν. Ἐκλήθητι διὰ θὰ ἦτο καλὸν, διὰ νὰ λάβω διαφόρους ἀναγκαίους πληροφορίας, νὰ γνωρίσω τινὰς τῶν μουσικῶν. Διὰ εἰς ἓν ἐκ τῶν διαλειμμάτων ἐφώνησα τὸ γκαροντ τοῦ Καφετεῖου:

Μοῦ κάμεις, σὲ παρακαλῶ, τὴν χάριν τοῦ λέγω, νὰ εἰπῆς εἰς τὸ κλαρίνο νὰ ἐπαρστήθῃ νὰ εἰδῇ ἰδῶ;

Τὸ γκαροντ μὲ ὄφρα σοβαρὸν καὶ ὀργιλὸν μοῦ ἀπαντῶ:

Λάθος κάνεις, κύριε, δὲν ἔμπορεῖς νὰ μὲ κοροϊδεύσῃς.

— Μὰ παιλῆκάρι μου, δὲν σὲ κοροϊδεύω, σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ εἰδῇ ἰδῶ, θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ καί.

— Μὰ τὸ κλαρίνο ἀκοῦει καὶ πορπατεῖ διὰ νὰ εἰδῇ ἰδῶ;

— Ὁρῶ ἀδελφεῖ, δὲν καταλαμβάνεις διὰ εἶναι λέγω τὸ κλαρίνο, ἐννοῶ ἐκείνον ποῦ τὸ παίζει; φαίνεται δὲν γνωρίζεις τὰς μουσικὰς ἐκφράσεις.

— Ἄ, τώρα κατάλαβα, θέλεις τὸ Καϊμάκι;

— Βλέπω διὰ τώρα ἤρχισες νὰ μὲ περιπαίζῃς εἰς τὸ ἀληθινὰ σὲ! ἂν ἤθελα καϊμάκι, καὶ ἂν ἐπινοούσατε καϊμάκι, θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μοῦ φέρῃς, θέλω μόνον νὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ εἰπῆς εἰς ἐκείνον ποῦ παίζει τὸ κλαρίνο νὰ εἰδῇ ἰδῶ. Μὲ βλέπεις ἔνον καὶ ἀμφιβάλλεις ἴσως, μὴ φοβείσαι δὲν θὰ τὸν πάγω, εἶμαι, οὐ βαβυῶ, ἀκίνδυνος.

— Πιθανὸν νὰ εἶσαι ἀκίνδυνος, ἐγὼ ὁμως ἔξρω διὰ Ἄκινδυνον λέγει τὸ Καϊμάκι, τὸ βιολί.

— Ὁρῶ ἀδελφεῖ, ἄφησε τὰ καϊμάκια καὶ τὰ βιολιά καὶ ἄκουσέ με. Αὐτὸν ποῦ παίζει τὸ κλαρίνο πῶς τὸν λέγουν;

— Μανώλη

— Τὸ ἐπίθετό του;

— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα τόσας φορὰς; Καϊμάκι.

— Καϊμάκι;

— Μάλιστα εἶνε τὸ ἐπίθετό του.

— Ἄ, Τώρα ἐπὶ τέλος ἐκατάλαβα, καὶ ἐνόμισα, πῶς μὲ περιγελοῦσε.

— Ὅχι, Κύριε, σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, πρέπει σὲ μᾶς νὰ περιγέλασωμεν ἔνα κύριο σὺν καὶ αἶνα; Λοιπὸν θέλεις νὰ φωνάξω τὸν Καϊμάκι;

— Μάλιστα.

Μετ' ὀλίγον εἶχον τὴν ἐυχαριστήσῃν νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπὶ τινα λεπτὰ μετὰ τοῦ κ. Καϊμάκι, χωρὶς ὁμως νὰ μάθῃ καὶ ποῖος εἶμαι ἀπλῶς τοῦ εἶπον διὰ ὀνομάζομαι Τοαμπορνιδης, διὰ εἶμαι ἔμπορος, καὶ διὰ ἦλθον διὰ νὰ ἀγοράσω λάδια. Τὰ αὐτὰ, εἶπον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μετ' ὧν ἦλθον εἰς συνάφειαν.

Ἡ συνομιλία μας περιεστράφη εἰς διάφορα μουσικὰ θέματα, ἐκ τοῦ καθό-

λου δὲ τῶρου του ἐννόουν διὰ ἤθελε, πῶς ἀλλοῦς ἔμπορος λαδιῶν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀσζητῆ μουσικά, καὶ μάλιστα μὲ ἄνθρωπον τοῦ ἐπαγγέλματος.

Αἴφνης μοῖ λέγει.

— Μοῖ ἐπιτρέπεται νὰ σὲς συνοτήσω τὸν ἀκρόατον ἢν μοῦ τὸν κ. Βασιλείου;

— Θὰ σὲ, εἶμαι ἐγγνώμων τῷ ἀκροατῆρι.

Ἠθάρισιθῆναι ποῦ ἐκ τῆς γνωριμίας τοῦ κ. Βασιλείου, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ σημεῖωσῃ τὰ ὄνοματὰ τῶν ἀποκλιόντων τὴν ὀρχήστραν του.

— Ἐυχαριστῶς, Κύριε, δὲν λεπτὰ, καὶ θὰ τὰ ἔχετε. Πράγματι μετ' ἄλλης συμμάς ἐπέστρεψε καὶ δεικνύων μοι τεμάχιον χάριτος, ἰδοὺ μοι λέγει, αὐτὰ.

Ἄναγινώσκω τὰ ἔξῃ ἀνήματα.

Σ. Βασιλείου τετρακόσδου α'!

Π. Βασιλείου > > β'!

Α. Καϊμάκι > > γ'!

Ε. Καϊμάκι κλαρίνο

Α. Φλῶρος τρομπόνι

Π. Βαρεϊάδης κοντραβάσσο.

Ε. Χαρίτου αὐλὸς καὶ σοντιούρι.

Ἐφώνω ἀπ' ἐκεῖ καὶ τραβῶ διὰ τὸ καφετεῖον τοῦ κ. Νησιώτου, ἐκεῖ ἄλλη μουσικῆ ὁμάς κατενθουσιῶ ἰσχροατῆριον.

Γνωρίζομαι μὲ τὸν κ. Κ. Βαρκάδου, μὲ τὸν ὅποιον συνδιαλέγομαι διὰ μουσικὰ ζητήματα. Κατ' αἰτησίν μου, μοῦ ἐγγχειρίζει σήμεριον τῶν ὀνομάτων τῶν μουσικῶν τῆς ὀρχήστρας του, εἶνε οἱ ἔξῃς:

Κ. Βαρκάδος τετρακόσδου α'!

Α. Δομένικος > > β'!

Γ. Βαρκάδος βιόλια

Ε. Βαρκάδος κλαρίνο

Β. Χ' Ἀνδρέου τρομπόνι

Π. Σκαντζουράκης σοντιούρι

— Θὰ μοῖ ἐπιτρέψετε μοι λέγει νὰ καταχρασθῶ ὀλίγον τὴν καλωσύνην σας, νὰ σὲς συνοτήσω ἓνα εὐτυχεῖ πατέρα, καὶ μοι συνοτήσῃ τὸν κ. Π. Σκαντζουράκη.

Αὐτὸς, μοῖ λέγει, ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ἓνα υἱὸν δεκάετη γεννημένον μουσικόν, τὸν Βασιλάκι του. Σπουδάζει εἰς τὸ Ῥδεῖον Ἀθηνῶν τετρακόσδου, οἱ Καθηγηταὶ του εἶνε κατενθουσιασμένοι, τόσον δὲ ἐξετημήθη τὸ ταλαντὸν του, ὥστε ἔγινε ὑπότροφος τοῦ Ῥδεῖου. Τὸ μέλλον του εἶνε εὐρὺ. Πιόσιοι Κανα-

δος κατενθουσιασθῆς ἀπὸ τὸν μικρὸν Βασιλείον ἐξήγησε νὰ τὸν λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τὸν σπουδάσῃ. Πεπεισῶ αὐτὸν διὰ θὰ γίγῃ μετὰ τὴν ἀποφοιτήσῃν του ἐκ τοῦ Ῥδεῖου Ἀθηνῶν.

Συνεχάθη ἀπὸ καρδίας τὸν εὐτυχεῖ πατέρα καὶ τοῦ ἠθρήθην ὡπως ὁ υἱὸς του γίγῃ δεύτερος Ἰωάννης Κουβιλιῖ, διόσον πεφημισμένος εἶναι τετρακοσδεκάτης.

Τώρα θέλετε νὰ μάθῃτε καὶ τὰς μουσικὰς ἐντυπώσεις μου; Πολὸν καλά. Καὶ αἱ δύο μουσικαὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπων φιλοτίμων, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν Μουσικὴν καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀνάγκη ἴσως μάλιστα μερικῶν τεμαχίων ἐξεπλάγη καὶ ἡρώτων ἔμπροσθεν ἂν πράγματι εὐρίσκομαι εἰς τὰς Κυδωνίας, ἢ εἰς ἄλλο μέρος κατὰ λάθος μὲ ἔφερε τὸ ἀεροπλάνου, διότι δὲν ἐπίτευον διὰ θὰ εὐρίσκον μουσικὰς νὰ ἐκτελοῦν τόσα πολλὰ καὶ μὲ τόσον τέχνην καὶ αἰσθημα μουσικὰ τεμάχια.

Ὅταν μάλιστα ἤκουσα τὸν καλλιγράφον κ. Π. Βαρεϊάδην νὰ ἀδῇ κάποιον Ἰταλικὸν τραγοῦδι μὲ τόσον αἰσθημα, ἐνόμισα διὰ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Νεάπολιν, καὶ ἤμην διος ἐνθουσιασμός καὶ διάθεσις. Ρεπερτόριον λοιπὸν πλούσιον καὶ ποικίλον καὶ εἰς μουσικὰ τεμάχια καὶ εἰς ἤματα. Καὶ τὰς δύο μουσικὰς, ἀξίας θερμῆς ὑποστηρίξεως, συγχάισω ἀπὸ καρδίας.

Θέλετε ἐπίσης νὰ μάθῃτε, ὅποιον ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τὸ ἀκροατήριον;

Θὰ σὲς τὴν εἰπῶ ἐν διῃ τῇ ἐλλικρινείῃ. Ἡ ἐντύπωσις μου εἶνε θαυμασία, ἀπερίγραπτος, διότι εἰς σὸδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου συνήτησα ἀκροατήριον μὲ τόσας ποικίλας μουσικὰς ἐκδηλώσεις ὥστε νὰ πετύχῃ εἶνε ἐν τῷ μέσῳ καὶ νὰ φωνάξῃ ἓνα κλέφτικο, ἓνα ταζιμ τούρκικο, Νόρμα, Τραβιάτα, Φάουσι. κ.δ. καὶ τὸ καθῆμενο τὸ κλαρίνο ὑπέικον εἰς τὴν φιλόμουσον ἐπιθυμίαν τοῦ πελάτου νὰ ἀναχρῶσῃ ἢν α solo τὸ κλέφτικο!

Δὲν πταίει κανεὶς, πταίει τὸ ἐπίθετον τοῦ Μανώλη, διότι ἂν δὲν ὀνομάζετο Καϊμάκις, ἀλλὰ Σῶδης δὲν θὰ ἦτο τόσον καλὸς καὶ δὲν θὰ προσπαθῆι νὰ ἐυχαριστήσῃ τόσον τοῦς πελάτας.

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ - ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. ΠΑΧΗ

(Συνέχεια από την σελ. 188 και 189)

Μη δυνατόν να είσαι να εκφράσῃ διὰ τῶν χειλέων τὰ κατέχοντα τὴν ψυχὴν του αἰσθη-
ματα, ἠθέλησεν ἔπος διὰ τῆς Μουσικῆς τῆ
ἐξομολογηθῆ ὅλον τὸ πάθος τῆς καρδίας του,
καὶ προσηύχασε πρὸς τὸ κλειδοκρήβαλον, Ἰλα-
θε τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἐρσισκόμενον διεπίον τοῦ Μου-
σικοῦ καὶ μὴ πάλλουςαν καρδίαν ἤρχισε παί-
ζων.

Τὸ διεπίον ἔλαβεν ἀμέσως ζωὴν εἰς τὰς χει-
ράς του καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀπαρτὴν τοῦ τόξου
ἐξέπαιψεν ἤχους θαυμασίου, ὥστε νὰ ἐξέφρα-
ζε τὴν χαρὰν του καὶ τὴν ἐρμητισμένην του,
δίδου θηπεύεται ὑπὸ τοιαύτης χειρός.

Ἐίσα ἔφρασα μετ' ἐξομότητος αἰσθημάτων
μὴν λαμπροτάτην καὶ παθητικωτάτην φαντασί-
αν βίας ἐμπνεύσεως.

Τὴν αἰθούσαν ἔλπι ἐπλάτμισεν κήματα ἄρ-
μονίας χιλιάδες ἀγρόνων ἐν θὰ ἤδοναντο νὰ
φθάσῃ τὴν γλυκύτητα τῆς μελωδίας ἐκείνης.
Ἐπὶ τοῦ διεπίου ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέφραζεν ὅλον
τὸ πάθος του, τὸν πόνον του καὶ τὰς ἐπιβὰς του.
Ἐξομολόγηε τὸν ἐρωτὰ του.

Παρηκολούθουν διὰ τὸ ἐλπίματος τὴν νεάνι-
δα.

Κατ' ἀρχὰς αὐτῆ ἔβαινε κατάπληκτος πρὸ
τῆς μαγικῆς ἐκείνης τέχνης μετὰ ταῦτα δὲ ἐ-
φάνη καταλαμβανόμενη ὑπὸ συγκινήσεως, ἥτις
ἤρξανεν ἐπ' ἑαυτὴν ὁ βιολιστὴς ἐπερχόμενος.

Ὡ! νοεῖται ἔτι ἀκούω αἰετὶ τὴν μαγικὴν
καὶ μεταρροεῖσαν ἐκείνην μελωδίαν, τὴν συγλήν
καὶ μελαγχολικὴν ὅταν τὸν πόνον τῆς ψυχῆς
του ἐξέφραζε, τὴν γλυκειὰν καὶ ἀπαλήν ὡς ἀγ-
γέλου περὶβύσμα, ὅταν τὸν ἐρωτὰ του ἐξομ-
οστούσε, τὴν γοργὴν καὶ ζωηρὰν, ὅταν ἀ-
πίδα ἀνελάμβανε, βίαίαν δὲ καὶ ἰσχυράν, ὅταν
τὴν ψυχὴν του τροχάλα κατέχευεν.

Ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουον ἡτο θεῖον,
εὐράνιον!

Προσέβλεφα τὴν νεάνιδα. Αὐτὴ ἦτο ἤδη ἀ-
πέρι· συγκινημένη, ὅποια δὲ ὑπερῆεν ἢ ἐκ-
πληξίς μου ὅταν διεκρινὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
λάμποντα δάκρυα!

Διὰ τῆς Μουσικῆς του λοιπὸν ὁ φίλος μου
ἤδυνθη νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν ψυχὴν ἐκείνης
ὅλον τὸν ἀγνὸν ἐρωτὰ του, καὶ ἢ ψυχῆ ἐκεί-
νης, εὐαίσθητος καὶ ἀγνή, ἐπὶ τῆ ἐκμυστηρεῖται
τοῦ ἀδόλου καὶ θείου ἐρωτος μὴς ἄλλως, ὡς
αὐτὴ, ἀγγελικῆς ψυχῆς ἐν ἤδυνθη νὰ μείνῃ
ἀσυγκινήτος;

— Ὡ! καὶ διὰ τῆς μουσικῆς, τῆς γλώσσης ταύ-
της τῶν ἀγγέλων, ἢ ψυχῆ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐ-
μίλησε πρὸς τὴν ψυχὴν τηρεὰ αὐτῆ, συγκινη-
μένη καὶ εὐτυχῆς ἐκείνη πρὸς ἐκείνην, ἐνωθεῖσα
μετ' αὐτῆς εἰς εὐράνιον ἀναγκαλισμὸν καὶ ἤδη
αἱ δύο ἐκείνη ἀγναὶ ψυχαὶ ἀνίπταντο εἰς αἰθερί-

ους ὄρζοντας, τοὺς ὁποῖους τοὺς ἐκίνοσαν ὁ εὐ-
ράνιος ἔρος των.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιζεν, ἔπαιζεν. Οἱ γλυκαὶ
ἤχει καθίσταντο ὅλον ὄρητικώτεροι, ἠγνρό-
τεροι, ἀλλὰ πάντοτε μελωδική, αἰθεροί, θαυμά-
σιοι. Ἔχε ληρησιότητα αὐτὸν καὶ ἠλίζων τὸ γλυ-
κὸ ἐκείνο ἔργον εἰς τὰς χειράς του, μετέδ-
δεν εἰς αὐτὸ ὅλον τὸ πάθος τῆς καρδίας του.

Ὡ! ποτὶ δὴν εἶχε παίξει μὲ τόσον τέχνην!
Ἐποῦσε. Ραγδαία χειροκροτήματα τῶν ἐκ-
πληκτῶν ἀκροατῶν του διεδέχθησαν τοὺς γλυκι-
τάτους ἐκείνους φθόγγους, ἐνθ' ὅσο εὐράνιος με-
λωδία ἀνεγλάσσοντο.....

Μήπως αἱ ψυχαὶ των ἐν ἠμίχρῳ ἤδη
πρὸς τί λοιπὸν ν' ἀποκρόπται πλὴν αὐτοὶ
ἀπ' ἀλλήλους τὸν ἐρωτὰ των
Ἦδη λοιπὸν ἐξέφραζον διὰ τοῦ γλυκυτέρου
καὶ τρυφερωτέρου τῶν μειδιημάτων τὸν ἄγνὸν
ἐρωτὰ των.

Ἦδὲ θὰ ἐνηθῆ ποτὶ νὰ περιγράψῃ τὴν ἄ-
πειρον εὐτυχίαν τοῦ φίλου μου;

Ἄδυνατὸν διὰ λέξιν νὰ ἐκφράσω ὅλην ἐ-
κείνην τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὅποιαν τῆ εἶδεν ἢ
πραγματοποίησιν τῶν ὀνειρῶν του, καὶ τὴν ὅ-
ποιαν ἐν ἐτόλμα πρότερον εὐδὲ κἀν νὰ φαν-
τασθῆ, λίγω μόνον:

Ἦτο εὐτυχίς!

Ἦγάπη καὶ ἀντιγραπὰτο ἐπὶ τὸν ἀγγελὸν
ἐκείνον τὸν ὅποιον ὀνειροπόλλεσκον ἢ ψυχῆ του
καὶ ἐπόθησκον ἢ καρδίαν του. Καὶ ὅλην του τὴν
εὐτυχίαν ταύτην ἐξέφραζεν εἰς ἐμὲ, ὁ ὅποιος καὶ
μόνος ἤδυνημην νὰ ἐνωθῶ τὴν καρδίαν του, ὡς
μοὶ ἔλαγε, καὶ μόνος νὰ αἰσθάνωμαι αἰλικρινή
χαρὰν ἐπὶ τῆ ἀνεπίστα αὐτῆ εὐτυχίᾳ του.

Πάντοτε ἐπὶ ἐκείνην μοὶ ὀμιλεῖ. Καὶ ἔλα τὸ
ὄνειρό του καὶ ὄλεος τῆς ἐπιβὰς του εἰς ἐμὲ
ἀνεκείνου, ὁ ὅποιος τῶ ἤμην ἐπιστήθιος καὶ
ἀδελφικός φίλος.

Ἦ! ποτὶ εὐγενὴ καὶ γενναῖα αἰσθημάτων, πτω-
χὲ φίλε, ἐνέκλειες εἰς τὴν ἀγνήν καὶ ἀδολεν
καρδίαν σου!

Μὲ πόνον χαρὰν ὁ ταλαίπηρος ἀκτινοβολῶν
ὄλεος ἐκ τῆς ὑπερπλημμυρούσης τῆς καρδίας του
εὐτυχίας ἤλθε πρῶτον πρὸς ἐμὲ εἰς τὸ δω-
μάτιόν μου καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τῆς συγκινήσεως,
ἐνθ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔλαμπον δάκρυα
ἀνεκφράστου χαρῆς, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του
καὶ μοὶ ἔδειξε μικρὸν καὶ ἀρματιώδη φάκαλ-
ον.

— Μοὶ ἀπῆντησε, μοὶ λέγει.

(Ἔπεται Συνέχεια)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀναδελφίσι τῆ ἑταί-
ριότητος τῶν συμπολι-
τῶν μου, καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,
τὸν ἐπισημειωσαντῆν ἐκ-
λογῆν, ὡς καὶ πρὸς τοὺς
Συμπολίτας μου τοὺς
ἐπισημειώσαντές με διὰ τῆς
ἐπισημοσύνης των.

Ἀναγνωρίζων τὰ πολ-
λιὰ καθήκοντα αὐτοῦ
στρατιῆς ἢ ὅπως αὐτῆ,
ὅλοι προσκαθῆσι δ-
πως φανῶ ἀντίβιος τῆς
ἀπονεμηθείσης μοι τι-
μῆς, ἀναπηλάττωρον ἔ-
χων τὴν προθυμίαν τῶν
ἀγαπητῶν μου Συμπολι-
τῶν πρὸς πᾶν καλὸν τῆς
πόλεως.

Κωδωνίη 25 τῆ Μαρτίου 1911
Γ. Π. Στρογγύλης
Ἀρχηγὸς Κωδωνιῶν

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ

ΕΥΡΑ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ἸΩΑΝΝΟΥ

Ἡ ἐκ εἰρήνης τὸν ἱστορικὸν δάκτυλ τῆς πόλεως τὸν Κω-
δωνιὸν καὶ ἐκ τῆς τῆς ἱστορίας τῶν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

Ἐπισημοσύνην ἔλαβον διὰ τὴν ἀναγνωρίσιν ἑταίρι-
ότητος τῶν συμπολιτῶν μου καὶ αὖθις ἀγ-
μαχος τῆς πόλεως, κα-
θῆκόν μου Θεοῦ δπως
ἐκφράσω τοὺς εὐχαριστίας
μου, πρὸς τὴν Α. Ε.
τὸν ἱστορικὸν Κωδωνιὸν
Ἄρθουλῶν Νουρὴ Βίη,

ΟΠΟΥ ΤΥΧΗ

—Και ἐπέβηεν ὁ Κύριος τὸν θιμὸν τῶν διασχεδαστικῶν μας κέντρον
 —Και διὰ τὰ παραλία καὶ Καφετεία ἐγείμουν ἀπὸ ἀνδύνα καὶ χελιδόνα Μαρτυρία.
 —Παντὸς ἔθιμος καὶ πάσης φιλίης.
 —Και τὰ χελιδνήματά των ἔτρεψαν εἰς ἀτακτοφυγὴν τὰς διαφόρους Γερουσίας τῶν Καφετείων μας.
 —Αἱ ὅποιαι τὸ βράδυ περιφέρονται τῆδε κακίαι μὴ ἔχουσι ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνας.
 —Και ἔχομεν ἀκόμη Σαρακοστήν!
 —Φαντασθῆτε πλέον εἰ θὰ γίνῃ τὴν Πασχαλῆ;
 —Τὶ ἔπαιρον ἕστερα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ θυμῆσιον εὐθυμογράφημα τοῦ Doré Remy!
 —Τώρα πῶς κατάρθωσι ἀπὸ ἀλλήλων διασχημα τῆς ἐπισκοπῆς του.
 —Και μάλιστα μὲ τὸ ἀερόπλανον.
 —Νὰ ψυχολογήσῃ μὲ τὴν ἀκρίβειαν τὸ μουσικὸν μας σίδηρον.
 —Και νὰ γράψῃ τὴν ἀκρίβειαν διὰ τοὺς συμπαθεῖς μουσικοὺς τῆς πόλεως μας.
 —Χωρὶς μάλιστα οὐδὲ εἰδῆσιν κινῆν τὸν κάρον.
 —Μόνον ἕνας Doré Remy μπορεῖ νὰ μᾶς φωτίσῃ.
 —Ἡτύχησαμεν τέλος καὶ μεις νάχωμεν ἕνα καλὸν θίασον καὶ νὰ κερνοῦμεν εὐχάριστα τῆς βραδυῆς μας.
 —'Αλλὰ δὲν μᾶς ἀφίνουσι ἡσυχία οἱ κινεῖσται.
 —Μ' ὅλας τὰς γραφικὰς καὶ προφορικὰς ἀπαγορεύσεις τῆς διευθύνσεως καὶ τῶν ἐπαλλήλων τοῦ Κινηματοθεάτρου.
 —Φαίνεται ὅτι οἱ κινεζίζοντες δὲν ἐννοοῦν 'Ελληνικά!
 —'Αλλίως ποῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπιμονὴν τὴν αὐτὴν νὰ κινεζίζουν.
 —Μήπως ἔβλεπον τὸ φουγάρα τῶν βαλοριῶν καὶ μηχανῶν;
 —Διότι κάποιος αὐτὸ τοῦ κἀντιστοῦ νὰ μᾶς πῇ.
 —Βλέπον νὰ κινεζίζουν μερικὸς ἔχοντας ἄριστον σφαιρὸν μὲ φουγάρα!
 —'Επειδὴ ὅμως τὸ κἀντιστοῦ ἀποσπασθῆναι.
 —'Απερσάσωμεν νὰ σημειώσωμεν εἰς προσεγγὺς φῶλλον τὰ ὄνόματα τῶν κινεζιστῶν.
 —Διότι ἀφοῦ ἐπιμένουν νὰ κἀρουν τὸ θεατήριον κινεζιστῶν.
 —Δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον νὰ κἀρουν καὶ τὰ ὄνόματά των ἕνα κἀντιστοῦ.
 —Διὰ νὰ μὴ τοὺς αἰσῶσῃ τὸ μάτι

—Τώρα μάλιστα καὶ εἶνε καὶ Μάρτης.
 —Τὰ ὄνόματά των οἱ ἀναμένοντες ἀπὸ τὸν κ. Μοντεκάρν.
 —Αὐτοὶ οἱ μαλλιαροὶ εἶνε θαυματουργοί.
 —Δὲν ἐννοοῦσι τοὺς κελεύους.
 —'Αλλὰ τοὺς ποιητάδες.
 —Κατάρθωσαν καὶ τοὺς σπανοὺς ἀκόμη νὰ κερνοῦν μαλλιαροὺς.
 —Πράγμα τὸ ὅποιον οὐκ αἱ διατηρησιζόμενα ἀλοιφαὶ τοῦ κόσμου δὲν τὸ κατάρθωσαν.
 —Και εἶται (κἀνομεν εἰς ἕνα σοβαρὸν 'Αθηναϊκὸ φῶλλον.
 —Νὰ ἐκδιδῆται εἰς τὴν ποιητικὴν ἀρχαίαν μαλλιαροῦ.
 —Και νὰ θαυμασθῆται τὸ ἄγλατον μεγαλεῖον καὶ οἱ πολλοὶ ἀρεταί του.
 —Γὰρ νὰ μὴ χάσῃτε δὲ καὶ οὐκ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν.
 —Σὰς τὸ παραθεῖω ἀπαράλλακτα ὅπως εἶνε!
 *Τὰ Γάλλοι ἀπερσάσωσι.
 *Ἡ Κρήνη ἀποσπασθῆναι.
 *Βορβὴ ἢ Θεσσαλονίκη.
 *Ἡ 'Αθήνα ἐκπερσάσωσι.
 *Ποῦς βροχὴ οἱ νὰ κἀρουν;
 *Χελιδόνα ἀφίνουσι! Οἱ κινεζιστῶν!

ΧΕΛΙΔΩΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Διὰ τὸ προσεγγὺς Πάσχα, διοργανοῦνται καὶ πάλιν ἐκδρομὴ εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἀπὸ τετραετίας διοργανοῦνται εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὁ ἐν Κωνσταντινῶν ἐργαστηρὸς ἐκδρομῶν κ. Θ. Βαλαλάς εἶνε ἀριστοτάτος. Καὶ μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔδωκεν καὶ πάλιν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν ἄγιον Νεοκαίσαρος κ. Παύλου μαρτυρεῖ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς εἶνε θερησθετικὸς, διότι οὕτως ἀπεκκαίεται ὁ πρὸς τὰ πάνοπτα τῶν Ἱερουσαλῶν προσκυνήματα πόθος τῶν Χριστιανῶν. Διὰ τοῦς ἐπισημοῦντας νὰ προσκυνήσωσι τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ—καὶ εἶνε τοῦτο καθήκον παντὸς Χριστιανοῦ—εἶνε μοναδικὴ εὐκαιρία ἢ ἐκδρομὴ αὕτη. Ὅλων τῶν ἐξόδων συμπεριλαμβανόμενων ἐπὶ 18 ἡμέρας ἢ πρῶτῃ θέσιν τιμᾶται ἀντὶ 22 Λ. Τ. ἢ δευτέρῃ 18 Λ. Τ. ἢ τρίτῃ 11 καὶ ἡ τετάρτῃ θέσιν Λ. Τ. 6 μόνον. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον κ. Σπ. Κοκοῦτον.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	
Ἐν Κυθωνίαις	Μετ. 2 1/2
Ἐν τοῖς χωρίοις	3
Ἐν τῷ Κράτει	3
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Κατ' ἀποκοπήν

Διὰ τοὺς μαθητὰς ἀποστέλλεται ἡ ἑτησία συνδρομὴ τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» ἐν Κυθωνίαις μὲν εἰς μετρητὰ 1 3/4 ἐν τῷ κράτει δὲ εἰς μετρητὰ 2 1/4

Ὁ Αἰολικὸς Ἀστὴρ ἔτος Α. καὶ ἔτος Β. πωλεῖται ἐν Κυθωνίαις εἰς τὰ Γραφεῖά μας. Ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Τζάκκα (ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 81). Ἐν Σμύρῃ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Καρακίτση Δίοδος Εὐαγγελικῆς Σχολῆς

Ἐδοσοιοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χειρόγραφα α) διὰ δέον νὰ εἶνε ἐτυμολογικὰ φέροντα τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν ἄρθρον τοῦ γράφοντος. Διὰ τοὺς μεταχειριζόμενους ψευδὸνυμον πρέπει νὰ μᾶς εἶναι γνωστὸν καὶ τὸ κῆρυον αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἄρθρον β) διὰ τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστοιχούμενα γ) τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον σελίδος τοῦ χάριτος, ἀπὸ παντὸς δὲ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ εὐανάγνωστα.

Εἰς τὸ Νέον Εἰδικὸν Κατάστημα

Ἀνδρικῶν εἰδῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ Δ. ΤΣΙΒΓΑ

Ὁδὸς Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (ἐναντι Βεζεσπενίου)

Ἐφθασε πλουσία συλλογὴ ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμὸν.

Μὴ παραλείψετε

νὰ ἐπισκεφθῆτε

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

AU BON MARCHÉ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Εὐρίσκονται τούλγα διὰ μπλοῦζες, ταντέλες, άν-

τραντέδες, μεσοφόρια, διάφοροι γαρνιτούραι, κ.τ.λ.

Τιμαὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ